

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΤΑΡΑΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Τῇ ΚΕ' (25ῃ) τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ΤΑΡΑΣΙΟΥ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως (¹).

Ἄκλυστος ὄρμος Ταράσιον λαμβάνει,
Κόσμου ταραχῆς καὶ ζάλης σεσωσμένον.
Εἰκάδι ἐκ ταράχοιο Ταράσιος ἔπτατο πέμπτη.

ΑΡΑΣΙΟΣ ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς καὶ ἀξιωματούχους, οἱ ὁποῖοι, καταγόμενοι ἀπὸ σειρὰν πατρικίων, ἐξημέρισαν καὶ αὐτοὶ πατρῖοιο· καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐτοῦ, Γεώργιος ὀνόματι, ἀνελθὼν μέχρι τῶν θρόνων τοῦ κριτηρίου, ἀπένειμεν ἐξ Ἰσου εἰς ὄλους, ἀδωροδοκῆτως καὶ ἀφιλοπροσώπως, τὸ δίκαιον· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Εὐκρατία ἦτο πολὺ θεοσεβῆς καὶ ἀνέτρεφε τὸν υἱὸν τῆς ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, παραγγέλλουσα δὲ καθ' ἐκάστην εἰς αὐτὸν νὰ μὴ ἔξη καμμίαν συναναστροφὴν μὲ τοὺς ἀτάκτους παῖδας, ἀλλὰ νὰ συναναστρέφηται μὲ ἐναρέτους ἄνδρας, τὸν προσέφερον εἰς τὸν κοινὸν σεβασμὸν, διότι, διάγων πολιτείαν σεμνὴν καὶ ἐνάρετον, ἐκρίνετο παρ' ὄλων ἄξιος εὐλαβείας καὶ πάσης τιμῆς, ὥστε ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα

τῶν ὑπάτων, ἔγινε δηλαδὴ ὑπατος, ἐκλεγείς καὶ πρῶτος μυστικοσύμβουλος, ἦτοι πρῶτος γραμματικὸς τῶν μυστικῶν τοῦ βασιλέως, λάμπων ὡς ἀστὴρ μέσα εἰς τὰ βασίλεια.

Ἀνεδείχθη δὲ τοιοῦτος ὁ Ἅγιος, διότι ἐπλουτίσθη ἀπὸ τὰ θεῖα μαθήματα, τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Γραφὴν καὶ τὰ συγγράμματα τῶν θεῶν Πατέρων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἔξω σοφίαν ἀπεταμίευσεν εἰς ἑαυτὸν τὰ καλύτερα μαθήματα. Καὶ τὰ μὲν θεῖα διδάγματα ἐμελέτα νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ ἐποτίζετο μὲ τὰ νάματα τῆς θείας διδασκαλίας, διὰ νὰ καρποφορήσῃ καρπὸς λογικὸς εἰς καιρὸν ἀρμόδιον καὶ νὰ προκόψῃ εἰς τὰς ἀρετάς, ἀπὸ δὲ τὰ ἔξωτερικὰ μαθήματα ἐθησάυρισε μὲ πολλὴν προσοχὴν εἰς τὴν ψυχὴν του ὅτι τοῦ ἦτο χρήσιμον, διὰ νὰ διορθώῃ τὸ στρεβλὸν καὶ βαρβαρικὸν καὶ ἐκμάθη πλήρως τὴν γλῶσσαν του. Ἄφ' οὗ λοιπὸν τοιουτοτρόπως ἐπρόκοψε διὰ μέσου τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἔξωτερικῶν μαθημάτων μὲ τὸ μέσον τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς καθαρᾶς συνειδήσεως, ἀφιέρωσεν ὅλον τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Θεόν, ἐλθὼν εἰς ἕξιν πνευματικῆς τελειώσεως· καὶ ἂν καὶ εὗρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν τάξιν τῶν κοσμικῶν, ὅμως, μὲ κόσμιον καὶ εὐτακτον σχῆμα ἀπεμάκρυνε τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὸν κοσμικὸν περισπασμόν, στολίζων δὲ τὴν ψυχὴν του μὲ ἐκεῖνα ὅπου ἦσαν εὐάρεστα εἰς τὸν Θεόν, ἔγινε καὶ πρὸ τῆς Ἱερωσύνης σκευὸς ἱερὸν καὶ ἐκλεκτὸν τοῦ Θεοῦ, ὥστε δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἦτο ἀκόμη μεταξὺ τῶν λαϊκῶν, προμηνυόμενος ὡς ποιμὴν λογικῶν προβάτων, ἤλπιζον ὅτι μέλλει νὰ ἀναδειχθῇ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ μὲ τὴν λαμπρότητά του νὰ φωτίσῃ ὅλον τὸν κόσμον. Διασκορπίζων δὲ ὅλον τὸ σκότος τῶν αἰρετικῶν, νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἡ ἐλπίς αὕτη τῶν πολλῶν δὲν ἀπεδείχθη ψευδής, διότι πολὺ συντόμως ἀπέλαβον τὸ ποθοῦμενον.

Ὅτε λοιπὸν ἦτο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Παῦλος Δ΄ ὁ Κύριος (780—784), εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἐπεκράτει ἀκόμη ἡ αἵρεσις τῶν Εἰκονομάχων καὶ παρ' ὅλον διὰ τοὺς πρώτους τῆς αἰρέσεως, ἦτο Λέων Γ' ὁ Ἰσαυρὸς καὶ Κωνσταντῖνος Ε' ὁ Κοπρώνυμος, εἰχον ἀφήσει πρὸ ὀλίγου τὴν βασιλείαν καὶ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν καὶ εἶχον ἀπέλθει εἰς τὰ ἐκεῖθεν δικαιωτήρια, ὅμως καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀφῆσαν τὸ δηλητήριον τῆς Εἰκονομαχίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τοῦτο πολὺ ἐλυπεῖτο ὁ Πατριάρχης ἀνησυχῶν, διότι δὲν εἶχεν οὐδένα συνεργάτην νὰ τοῦ δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς Πίστεως, ἐπειδὴ ὅλοι σχεδὸν εἶχον κλίνει εἰς τὴν Εἰκονομαχίαν. Ὁθεν, πεσὼν εἰς ἀσθένειαν δεινὴν καὶ κινδυνεύων νὰ ἀποθάνῃ, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ μετέβη εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ λεγόμενον τοῦ Φλώρου, ὅπου παρευθὺς ἐξεδύθη τὰ ἀρχιερατικὰ σημεῖα καὶ ἐνεδύθη τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν. Τοῦτο ἀκούσασα ἡ εὐσεβεστάτη Εἰρήνη, ἡ βασίλισσα, ἐταράχθη πολὺ καὶ ἐπῆγε μαζὶ μετὰ τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν υἱὸν τῆς, εἰς τὸ ρηθὲν Μοναστήριον· καθὼς δὲ εἶδον τὸν Πατριάρχην ἐνδεδυμένον μὲ τὸ ταπεινὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν ἐλυπήθησαν καὶ τὸν ἠρώτησαν διὰ ποίαν αἰτίαν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ ἐγίνε Μοναχός. Ὁ δὲ μακάριος Παῦλος ἀπεκρίθη· «Ὁ θεῖοι βασιλεῖς, πρῶτον αἴτιον ὅπου με ἠνάγκασε νὰ κάμω τοῦτο εἶναι ἡ αἰφνιδία ἀσθένεια, ἡ ὁποία μοῦ συνέβη, καὶ με ἀπειλεῖ με θάνατον· δεύτερον εἶναι ἡ ἀκοσμία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία στερεῖται τόσον καιρὸν τὸν στολισμὸν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, καὶ πάσχει τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον κακοδοξίαν τῆς Εἰκονομαχίας, οὕτως ὥστε ἀπέκτησε πληγὴν ἀνίατον· τρίτον δὲ αἴτιον εἶναι ἡ συγκατάθεσις, τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐγγράφως εἰς τὴν αἵρεσιν, διότι δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἀποφύγω τὸ κακὸν αὐτό, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν γλῶσσαν μου ὡμολόγησα τὴν αἵρεσιν καὶ μετὰ τὴν χεῖρά μου ὑπέγραψα εἰς αὐτήν, τοῦτο δὲ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ καταπληγώνει τὴν ψυχὴν».

«Βλέπω επίσης ότι οι Χριστιανοί των τεσσάρων άλλων Ἀποστολικῶν θρόνων, Ρώμης, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, φυλάττουν ἀπαρασάλευτον τὴν Ἁγίαν Πίστιν των καὶ μένουں στερεοὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅθεν δὲν ἐπικοινωνοῦν μὲ τὴν ἰδικήν μας Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀποδιώκουν τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ὡς ξένους τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ· διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησα πλέον νὰ εἶμαι ποιμὴν αἰρετικῆς φατρίας προτιμήσας καλύττερα νὰ κατοικήσω εἰς τὸν τάφον, παρὰ νὰ γίνω ὑπόδικος εἰς τὰ ἀναθήματα τῶν τεσσάρων Ἀποστολικῶν θρόνων. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὴν ἐξουσίαν σας τὸ βασίλειον καὶ ὅλον τὸ Χριστιανικὸν ποιμνιον εἶναι ὑποτακτικόν σας, μὴ παραβλέπετε τὴν σκυθρωπότητα καὶ τὴν ἀκοσμίαν τῆς Μητρὸς σας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ σπουδάσατε νὰ τὴν στολίσετε πάλιν μὲ τὸν παλαιὸν στολισμὸν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καὶ μὴ ἀνέχεσθε πλέον νὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τὸ μίasma αὐτὸ τῆς Εἰκονομαχίας. Ἔχετε εἰς τὰ βασιλικά σας παλάτια ἄνδρα θαυμάσιον καὶ πάνσοφον, ὅστις εἶναι ἱκανὸς νὰ στερεώσῃ πάλιν τὴν Ὁρθοδοξίαν». Οἱ δὲ βασιλεῖς, ἀφοῦ ἠρώτησαν αὐτὸν ποῖος εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ Πατριάρχης· «Εἶναι ὁ Ταράσιος ὁ πρῶτος γραμματικὸς τῶν μυστικῶν τῆς βασιλείας σας· ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος νὰ προστατεύσῃ τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ μὲ τὴν λογικὴν ράβδον νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ τὴν φλυαρίαν τῶν αἰρέσεων καὶ νὰ ποιμάνῃ θεαρέστως τὸ θεοφιλὲς ποιμνιον».

Τότε οἱ βασιλεῖς, ἐπιστρέψαντες εἰς τὰ βασίλεια, ἐκοινολόγησαν εἰς τὴν Σύγκλητον τὸν λόγον τοῦ μακαρίου Παύλου καὶ ὅλοι συμφωνοῦντες τὸν ἐβεβαίωσαν, διότι ἐγνώριζαν τὸν Ταράσιον, ὅτι ἔλαμπε κατὰ πάντα περισσότερον ἀπὸ ὅλους καὶ ἦτο ἄξιος νὰ λάβῃ τὴν ποιμαντικὴν ἀξίαν. Παρευθὺς οἱ βασιλεῖς ἐκάλεσαν τὸν μέγαν Ταράσιον καὶ τοῦ τὸ εἶπον, παρακινοῦντες αὐτὸν μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους νὰ ἀναδεχθῆ τὴν προστασίαν ταύτην, διὰ νὰ στερεωθῆ δι' αὐτοῦ πάλιν ἡ Ὁρθοδοξία καὶ νὰ ἐξυλειφθῆ τὸ ἀνόμημα τῆς Εἰκονομαχίας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούων ταῦτα ὁ Ταράσιος ἐταράχθη πολὺ καὶ στοχαζόμενος, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφύγῃ τὴν πρόσκλησιν καὶ τὴν ψήφον τῶν βασιλέων καὶ τῆς Ἱερᾶς Συγκλήτου εἶπε· «Δὲν εἶναι δυνατὸν, θειότατοι βασιλεῖς, νὰ καταπαύσῃ ἡ μεγάλη ἐπίθεσις τῆς Εἰκονομαχίας, ἡ ὁποία ἐσάλευσεν ἐκ θεμελίων τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ λάμψῃ ἡ Ὁρθοδοξία μὲ ἄλλον τρόπον, παρὰ μόνον ἐὰν ἐπινεύσῃ ἄνωθεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν καρδίαν σας καὶ προθυμοποιηθῆτε διὰ πάσης σπουδῆς νὰ συναχθῆ Σύνοδος Οἰκουμενικὴ καὶ νὰ ἀνακαινισθοῦν τὰ ὁροθέσια καὶ οἱ Κανόνες τῶν Ἱερῶν Συνόδων, ἵνα λάμψουν τὰ δόγματα τῆς ἀληθινῆς Πίστεως· ἐὰν γίνῃ τοῦτο, ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι θέλουν συντρέξει καὶ τὴν ἰδίαν τῶν ζωὴν θέλουν δώσει διὰ τὴν στερέωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας». Ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα λέγων, πρὸ τῶν βασιλέων, ἐζήτησε νὰ συναθροισθῆ καὶ ὁ κοινὸς λαός, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν γνώμην των.

Ἄφ' οὗ λοιπόν, διὰ βασιλικῆς προσταγῆς, συνήχθη ὅλη ἡ πόλις καὶ ὅλον τὸ Ἱερατεῖον εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, ἤρχισεν ὁ θεῖος Ταράσιος νὰ τοὺς ὁμιλῇ, ἀποδεικνύων ὅτι τὸ ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης εἶναι μέγαν καὶ ὑψηλὸν καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀναβῇ εἰς αὐτὸ τὸ μεγαλεῖον, διότι ἐξ ἀρχῆς περιεπλέχθη εἰς τὰ κοσμικὰ ἀξιώματα, εἶναι μέσα εἰς τὰς φροντίδας τοῦ κόσμου καὶ δὲν γνωρίζει καλῶς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, ἐπειδὴ ἐκεῖνος, ὅπου θέλει νὰ ἀναβῇ εἰς αὐτὸν τὸν βαθμὸν, πρέπει πρῶτον νὰ ἐκμάθῃ καλῶς τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Νόμους καὶ τὰ Εὐαγγελικὰ καὶ Ἀποστολικὰ διδάγματα, διὰ νὰ ἠξεύρῃ νὰ ὀδηγῇ τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ εἰς ὁδὸν σωτηρίας καὶ μόνον τότε δύναται νὰ ἀποφασίσῃ καὶ νὰ ἀναβῇ εἰς αὐτὸ τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ θεοσεβέστατοι βασιλεῖς ἐπέμειναν νὰ δεχθῶ τὴν διακονίαν ταύτην, ἂν καὶ δὲν ἔβαλα ποτὲ εἰς τὸν νοῦν μου τοῦτο, οὔτε ἐφρόντισα καμμίαν φορὰν διὰ τὸ τοιοῦτον ἀξίωμα, διὰ τοῦτο κοινολογῶ τὴν γνώμην μου καὶ εἰς σᾶς τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐὰν θέλητε νὰ ὑποκύψω ἐγὼ εἰς τὸν ζυγὸν τῆς μεγίστης ταύτης διακονίας, πρέπει νὰ ὑποκλίνητε καὶ σεῖς εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Οἰκουμενικῆς Πίστεως καὶ ν' ἀκολουθήσετε τοὺς θεῖους Πατέρας καὶ τὰς Ἁγίας Ἐξ Οἰκουμενικῶν Συνόδους καὶ νὰ δεχθῆτε ἐκεῖνα ὅπου διωρίσθησαν ἀπὸ αὐτᾶς· διότι ἐκεῖνοι ὅπου ὑπακούουσιν εἰς αὐτάς, ἀξιώνονται τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ ἀπολαμβάνουν μισθοὺς ἀθανάτους».

Ἐδέχθη λοιπὸν ὁ λαὸς τοὺς λόγους τοῦ ἀοιδίμου Ταρασίου, ὡς φωνὴν Ἀγγέλου καὶ ὑπεσχέθησαν ὅλοι ὁμοφώνως, ὅτι θέλουν ἀκολουθήσει ὡς πρόβατα αὐτόν, διὰ νὰ τοὺς ὀδηγῇ ὡς ποιμὴν καὶ ὅτι θέλουν πεισθῆ κατὰ πάντα εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι εὐάρεστα εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς αὐτόν. Τότε ἐδέχθη τὰς ψήφους ὁ θεῖος Ταράσιος καὶ ἐχειροτονήθη κατὰ τάξιν Ἀναγνώστης, Ὑποδιάκονος, Διάκονος, Ἱερεὺς καὶ Ἀρχιερεὺς· καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὕψος τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει ψδδ' (784). Ἄφ' οὗ δὲ ἔλαβε φῶς ἐπάνω εἰς τὸ φῶς, προσέθετε καὶ ἀρετὰς ἐπάνω εἰς τὰς ἀρετὰς καὶ ἐπολλαπλασίαζε μὲ ὑπερβολικὴν προκοπὴν τὸ ἱερώτατον τάλαντον, ἦτοι τὸ χάρισμα τὸ ὁποῖον ἔλαβε. Διότι, ὑπάρχων παιδιόθεν γεγυμνασμένος εἰς τὴν ἐγκράτειαν, τόσῃ ὀλίγῃ τροφῇ ἔτρωγεν, ὅσον διὰ νὰ κρατῇ τὴν ζωὴν, ἀποφεύγων τὸν χορτασμὸν καὶ μὴ πειθόμενος παντελῶς εἰς τὸ νὰ φάγῃ τίποτε πρὸς ἡδονήν. Τὴν δὲ ἀγρυπνίαν τὴν ἔκαμε συγκάτοικον διὰ νὰ μελετᾷ τὰς Θείας Γραφάς, ἀποδιώκων τὸν ὕπνον ὡσὰν ἓνα ἀνωφελῆ καὶ ἀχρεῖον δοῦλον, ὅταν δὲ τὸ ἐκαλοῦσεν ἡ χρεῖα τὸν ἐπρόσταζε καὶ ἐπήγαινε. Κανεὶς ὑπηρέτης δὲν εἶδε ποτὲ τὸν Ἅγιον νὰ πέσῃ εἰς κρεββάτι ἢ ἐπάνω εἰς μάλακὰ στρώματα· κανεὶς δὲν

ἔπιασε μὲ τὰς χεῖρας του ποτὲ τὸ ἔνδυμά του καὶ τὴν ζώνην του, τὰ ὁποῖα ἄφηκε εἰς τὴν κοίτην εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκοιμᾶτο, διὰ νὰ τὰ προευντρεπισῇ· κανεὶς δὲν ἔβγαλε ποτὲ τὰ ὑποδήματά του ἀπὸ τοὺς πόδας του, ἀλλὰ αὐτὸς μόνος ὑπηρετεῖτο εἰς κάθε χρεῖαν τοῦ σώματος, θέλων ἀπὸ θεῖον ζῆλον νὰ μιμηθῇ καὶ εἰς τοῦτο τὸν διδάσκαλόν του Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶπεν· «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι» (Ματθ. κ' 28), δεικνύων οὕτω εἰς τοὺς μαθητάς του τὸν τύπον τῆς ταπεινώσεως.

Εἰς τὴν προσευχὴν δὲ τὸσον ἐπρόσεχεν ὁ Ἅγιος, ὥστε ὑψωνε τὸν νοῦν του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ συνωμιλοῦσε μὲ μόνον τὸν Θεόν· καὶ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς εὐκαιρίας, κατὰ τὸν ὅποιον νὰ μὴ ἐγονάτιζεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἔχων τὰς χεῖρας του ὑψωμένας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀναμένων ἀνωθεν θεῖαν ἔλλαμψιν. Τὴν ταπεινώσιν δὲ τὸσον τὴν ἐσεβάσθη καὶ τὴν ἠγάπησεν, ὥστε ὄχι μόνον αὐτὸς ἐπρόκοψεν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλοὺς παρεκίνησε νὰ ταπεινωθῶν μὲ τὸ ἰδικόν του παράδειγμα. Διότι πολλοὺς Κληρικούς, οἱ ὅποιοι εἶχον ζῶνας χρυσᾶς καὶ ἐφοροῦσαν μεταξωτὰ καὶ πολυποίκιλα ἐνδύματα, τοὺς ἔκαμε καὶ ἐζώνοντο μὲ ζῶνας πλεγμένας ἀπὸ νήματα αἰγῶν καὶ ἐφοροῦσαν ἐνδύματα ὑφασμένα ἀπὸ ὁμοια νήματα, χωρὶς κανένα καλλωπισμὸν, ἀλλὰ σεμνὰ καὶ πρέποντα εἰς ἐκείνους ὅπου προαιροῦνται νὰ δουλεύουν τὸν Θεόν, ὑποσχόμενοι ταπεινώσιν. Τὴν παρθενίαν δὲ καὶ τὴν σύντροφόν της σωφροσύνην, αἱ ὁποῖαι προξενοῦν τὸν ἀγιασμόν, τὰς ὠνόμασεν ἀδελφάς, διὰ μέσου δὲ αὐτῶν ἀπεδίωκε τοὺς αἰσχροὺς καὶ σαρκίνοὺς λογισμοὺς καὶ ἠφάνισε τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας, στεφανωθεὶς ἐκ Θεοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀπαθείας. Τὴν εὐσπλαχνίαν δὲ καὶ τὴν ἐλεημοσύνην μετέδιδε τὸσον πλουσιοπαρόχως εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ μὲ τόσῃν ἰλαρότητι, ὥστε ὑπερέβη ὅλους τοὺς ἐλεήμονας καὶ ἔγινε νέος Ἰωσήφ, δίδων εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλα τὰ χρειαζόμενα καὶ φιλεύων καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοὺς πεινασμένους καὶ τοὺς ξένους· τοῦτο μαρτυροῦν μέχρι ἐσχάτων αἱ οἰκίαι τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Ἅγιος ὀρίσει διὰ τοὺς ξένους καὶ πτωχοὺς ἀδελφούς μας. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους ἐνδεεῖς εἶχε διωρισμένον νὰ τοὺς δίδῃ ἐλεημοσύνην καθ' ἕκαστον μῆνα, σημειῶνων εἰς κατάστιχα ἐνὸς ἐκάστου τὸ ὄνομα. Τὴν δὲ ἐλεημοσύνην τὴν ὅποίαν ἐμοίραζε καθ' ἑκάστην ἡμέραν μὲ τὴν πλουσιοπάροχον χεῖρα του εἰς τοὺς πτωχοὺς ποῖος ἤθελε δυνηθῆ νὰ τὴν μετρήσῃ, ἀφοῦ ἦτο περισσότερη ἀπὸ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης;

Οὗτος ὁ μακάριος διώρισεν ἀκόμη νὰ προσκαλῶνται οἱ νεόφερτοι ξένοι, οἱ ἀνάπηροι, χωλοὶ (κουτσοί), καὶ ὄλοι οἱ πτωχοὶ καὶ ρακένδυτοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς διαφόρους τόπους τῆς πόλεως, διὰ νὰ τοὺς ἐλεῇ πλουσιοπαρόχως καθ' ὅλην τὴν μεγάλην Τεσσαρακοστήν, ἕως τὴν φωτοφόρον τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν. Ἐν καιρῷ δὲ χειμῶνος ἠγόραζεν ἐνδύματα καὶ σκεπάσματα μάλλινα καὶ χονδρὰ καὶ τὰ ἐμοίραζεν εἰς

ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον ξεσχισμένα καὶ παλαιὰ ἐνδύματα καὶ μὲ αὐτὰ τοὺς προεφύλαττεν ἀπὸ τὰ δριμύτατα ψύχη τοῦ χειμῶνος. Κατὰ δὲ τὴν λαμπρὰν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τὴν τελείωσιν τῆς θείας Λειτουργίας, ἐπήγαινε εὐθὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Παλαιὸν Βασιλικὸν Ἀνάκτορον καὶ ἐκεῖ ἔκαμνε μεγάλην φιλοξενίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ὁποίους, καθίζων εἰς τὴν τράπεζαν, ὑπηρετεῖ ὁ ἴδιος, προσφέρων τὸν οἶνον μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας· ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωνεν αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν, ἐπήγαινε εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ἔτρωγεν ὄχι τρυφηλὰ καὶ λιπαρὰ φαγητά, ἀλλὰ εὐτελεῖ καὶ λιτὰ ὡς σύντροφος τῆς νηστείας καὶ εἰς αὐτὰ ἠὺχαριστεῖτο.

Ποῖος ἄλλος ἱστορεῖται, ὅτι ἀνέβη εἰς τόσον ὕψος ταπεινώσεως ὡς ὁ μέγας οὗτος Ταράσιος; Ἦ, ποῖος ἐμιμήθη τοιοῦτοτρόπως τὴν συγκατάβασιν τοῦ Κυρίου; Οὐδεὶς ἄλλος ὡς αὐτός. Τὴν ἡσυχίαν δέ, ἂν καὶ εὗρισκετο μέσα εἰς τὰς ταραχάς, ὄχι μόνον τὴν ἠγάπησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους πλουσίως τὴν συνέστησε, καὶ πολλοὺς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἠνωσε μὲ τὸν Θεόν· ὡς Πατὴρ δὲ καὶ πρόξενος τῆς ὁσίας ταύτης ἐργασίας καὶ ἡσυχαστικῆς πολιτείας, ἔδειξε καὶ αὐτοὺς υἱοὺς τῆς ἀρετῆς· τοῦτο θέλει πιστοποιήσῃ τὸ ἀσκητήριον τὸ ὁποῖον μὲ πολλοὺς κόπους ᾠκοδόμησεν εἰς τὸν Βόσπορον, ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀπὸ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν ὅπου ἔλαβε, σφζόμενον μέχρι σήμερον καὶ μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐχημάτισαν διὰ τῆς ἐνθέου διδασκαλίας καὶ συνεργίας του ἀνδρες θαυμάσιοι, στολισμένοι μὲ κάθε εἶδους ἀρετῆν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ ἐχειροτονήθησαν ποιμένες λογικῶν προβάτων καὶ ἐστόλισαν ἀξίως τὸ ἐπάγγελμα τῆς Ἀρχιερωσύνης, γενόμενοι στῦλοι ἀκλινεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας, καθὼς τὸ ἔδειξαν τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν αἵρεσιν τῆς Εἰκονομαχίας, ἐναντίον τῆς ὁποίας πολεμήσαντες ἀνδρείως ὑπέμειναν πολλοὺς κινδύνους, διωγμούς, θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας, ὑψώθησαν δὲ εἰς τὸ φῶς τῆς οὐρανόθεν λαμπρότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγνώρισαν καὶ τὸν διδάσκαλόν των ὡς ἀστέρα λάμποντα.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔγιναν ὕστερον· ὁ δὲ θεῖος Ταράσιος, γενόμενος τέλειος εἰς ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ προγυμνάζων τὸν νοῦν του μὲ τὴν πρᾶξιν, ἀνέβη εἰς τὴν θεωρίαν, εἶχεν ὁμῶς καὶ πολλὴν ἐπιμέλειαν διὰ τὴν στερέωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐσπούδαζε νὰ ἔλθουν εἰς τέλος ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τοῦ ὑπεσχέθησαν οἱ βασιλεῖς, ἦτοι νὰ συναχθῇ Σύνοδος Οἰκουμενικὴ καὶ νὰ λάβῃ πάλιν ἡ Ἐκκλησία τὸν στολισμὸν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Ὅθεν, διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ σπουδῆς του, ἐδόθη προσταγὴ βασιλικὴ καὶ συνεκροινήθη εἰς τὴν Μητρόπολιν τῶν Νικαέων καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἁγίου Ταρασίου ἢ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν τξξ' (367) Ἁγίων Πατέρων συναθροισθέντων ἀπὸ ὅλην τὴν Οἰκουμένην ἐν ἔτει ψπς' (786), οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰς Ἀποστολικὰς καὶ Πατρικὰς παραδόσεις ἀπεφάσισαν ὁμοφώνως τὴν προ-

σχύνησιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καὶ ἐστόλισαν πάλιν με αὐτὰς τὰς Ἐκκλησίας⁽¹⁾, τοὺς δὲ Εἰκονομάχους ἀνεθεμάτισαν· οὕτω, με τὴν ἐπιμέλειαν καὶ συνεργεῖαν τοῦ Ἁγίου, ἐστερεώθη ἡ Ὁρθοδοξία⁽²⁾.

Μετὰ ταῦτα ἠγωνίζετο πάλιν, με κόπους πολλοὺς, εἰς τὸ νὰ ποιμαίνῃ τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ εἰς νομὰς σωτηρίους καὶ δὲν ἔπαυε νὰ διδάσκῃ ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ κατὰ μόνους στερεώνων ὅλους σχεδόν, καθ' ἐκάστην, με τὰς θεοπνεύστους διδασκαλίας του εἰς τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ παραγγέλλων εἰς αὐτοὺς νὰ φυλάττουν ὅλας τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου. Πρὸ πάντων δὲ ἐνομοθέτησε νὰ γίνωνται αἱ χειροτονίαι ὅλου τοῦ ἱερατικοῦ καταλόγου χωρὶς καμμίαν δόσιν χρημάτων ἢ ἄλλου τινός, ἀλλὰ δωρεὰν εἰς τοὺς ἀξίους, ἀποβάλλον τελείως τὴν Σιμωνίαν⁽³⁾ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Λὲν πρέπει ὅμως νὰ σιωπήσω καὶ τὸ ἀκόλουθον κατόρθωμα τοῦ Ἁγίου, ἐπειδὴ φανερῶναι τὴν εὐσπλαγγίαν καὶ τὴν συμπάθειαν ὅπου εἶχεν εἰς τὸν πλησίον.

Μίαν φορὰν, εἰς ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς ἄρχοντας, ὅστις εἶχε τὸ ἀξίωμα νὰ κρατῇ τὸ βασιλικὸν ξίφος, ἐξεταζόμενος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς

1) Ὁ περὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων ὄρος τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς ὁποίας προήδρευσεν ὁ Ἅγιος Ταράσιος, ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ὁρίζομεν σὺν ἀκριβείᾳ πάση καὶ ἐπιμελείᾳ παραπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ, ἀνατίθεσθαι τὰς σελῆς καὶ Ἁγίας Εἰκόνας ἐν ταῖς Ἁγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, καὶ ἱεροῖς σκεύεσι, καὶ ἐσθῆσι, τοίχοις τε καὶ σανίσιν, οἴκοις τε καὶ ὁδοῖς (ὅσα γὰρ συνεχῶς δι' εἰκονικῆς ἀνατυπώσεως ὄρῳνται, τοσοῦτον καὶ οἱ ταύτας θεώμενοι διανίστανται πρὸς τὴν τῶν πρωτοτύπων μνήμην τε καὶ ἐπιπόθησιν) καὶ ταύταις ἀσπασμὸν καὶ τιμητικὴν προσκύνησιν ἀπονέμειν, (οὐ μὴ τὴν κατὰ πίστιν ἡμῶν ἀληθινὴν λατρείαν, ἣ πρέπει μόνῃ τῇ Θεῷ Φύσει, ἀλλ' ὄν τρόπον τῷ τύπῳ τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ, καὶ τοῖς Ἁγίοις Εὐαγγελίοις καὶ τοῖς λοιποῖς ἱεροῖς ἀναθήμασι) καὶ θυμιαμάτων καὶ φώτων προσαγωγὴν πρὸς τὴν τούτων τιμὴν ποιῆσθαι, καθὼς καὶ τοῖς ἀρχαίοις εὐσεβῶς εἴθισται· ἡ γὰρ τῆς Εἰκόνας τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει καὶ ὁ προσκυνῶν τὴν Εἰκόνα προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν».

2) Δυστυχῶς μετ' ὀλίγα ἔτη, ἀνελθόντος ἐπὶ τοῦ θρόνου Λέοντος Ε' τοῦ Ἀρμενίου ἐν ἔτει 813, ἐπέπρωτο νὰ ἐξαπολυθῇ καὶ νέα ἐπίθεσις ὑπὸ τῶν Εἰκονομάχων ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας, σκληρῶς δὲ καὶ πάλιν ἐδοκιμάσθησαν οἱ εὐσεβεῖς ἐπὶ τριάκοντα εἰσέτι ὀλόκληρα ἔτη. Ἐπὶ τέλος ὅμως ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Ἐν ἔτει 842 ἀποθανόντος τοῦ τελευταίου Εἰκονομάχου βασιλέως Θεοφίλου, τῆς δὲ Θεοδώρας ἀσκούσης τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τῆς Μιχαὴλ Γ', πατριαρχοῦντος δὲ τοῦ Ἁγιωτάτου Μεθοδίου, ἀναβιβασθέντος ἐπὶ τοῦ θρόνου ὑπὸ τῆς Θεοδώρας, ἀποκατεστάθη ὀριστικῶς ἡ Ὁρθοδοξία (βλέπε ἐν τῷ Βίῳ τῆς Ἁγίας Θεοδώρας, Φεβρουαρίου ια' (11η), σελ. 288—295 τοῦ ἀνα χειρας τόμου).

διὰ μεγάλην ποσότητα χρημάτων καὶ εὐρισκόμενος ὑπόδικος εἰς δεινὰ καὶ πικρὰ βάσανα, ἐκλείσθη εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν καὶ ἐστενοχωρήθη παντοιοτρόπως μὲ πολλὴν κακοπάθειαν· ὄθεν, μὴ ἔχων καμμίαν ἐλπίδα, καιροφυλακτεῖ τὴν νύκτα καὶ ὅταν ἀπεκοιμήθησαν οἱ στρατιῶται, οἱ ὅποιοι τὸν ἐφύλαττον, ἐξελθὼν κρυφίως ἀπὸ τὴν φυλακὴν, προσέδραμεν εἰς τὸ θεῖον καταφύγιον, τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα ἐκράτει τὰ ἄκρα τῆς Ἁγίας Τραπέζης μὲ πολλὸν φόβον καὶ τρόμον. Ὅταν οἱ φύλακες εἶδον, ὅτι ἔφυγεν ὁ φυλακισμένος, ἐφοβήθησαν νὰ μὴ τιμωρηθοῦν καὶ τρέχοντες ἐπῆγαν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν. Ἰδόντες δὲ αὐτόν, ὅτι ἐκράτει τὴν Ἁγίαν Τραπέζαν, περιεκύκλωσαν ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἐφύλαττον μὲ μεγάλην προσοχὴν, ἐλπίζοντες ὅτι ἡ ἀνάγκη τροφῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἀναγκαίων τοῦ σώματος θέλει τὸν βιάσει νὰ ἔβγῃ ἔξω ἂν καὶ μὴ θέλων· διὰ τοῦτο δὲν ἄφηναν οὐδένα ἀπολύτως νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Μέγας Ταράσιος ἐλυπήθη πολὺ, στοχαζόμενος ὅτι ἡ καταφρόνησις τῶν θεῶν Ἁγιασμάτων κινεῖ εἰς ἀγανάκτησιν τὸν Πανάγαθον Θεόν. Ἀκούσατε δὲ τὴν ἀγάπην τὴν ὅποιαν ἐπέδειξε τότε ὁ φιλεὺσπλαγχνος Πατὴρ καὶ θαυμάσατε τὴν σύνεσίν του. Ὅταν ἔπρεπε νὰ φάγῃ ὁ κατάδικος, ἐπαιρνεν ὁ Ἅγιος μὲ τὰς ἱεράς χεῖρας του τὴν τροφήν, τὴν ὅποιαν προητοίμαζεν ὁ ἴδιος διὰ δεξιῶσιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν ἐπῆγαιεν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, ὑπηρετῶν αὐτὸν μόνος εἰς ὅλα τὰ χρειάζόμενα, εἶτα τὴν ἄφηνεν ἐκεῖ καὶ ἀνέβαιεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Ὅταν δὲ ἡ φύσις ἠνάγκαζεν ἐκείνον νὰ ὑπάγῃ πρὸς σωματικὴν του ἀνάγκην, κατήρχετο ὁ Ἅγιος καὶ κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν ἐπῆγαιεν εἰς τὴν ἄφοδον (τὸ εἰδικὸν πρὸς τοῦτο μέρος) καὶ ἀναμένων αὐτὸν ἕως ὅτου ἐξήρχετο, τὸν ἔπιανε πάλιν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἐπῆγαιεν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα· τοῦτο δὲ τὸ ἔκαμνεν ὄχι μίαν ἢ δύο φορὰς τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ ὡσάκις ἤθελε προσκαλεσθῆ εἰς τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν ἀπὸ τὸν κατάδικον. Βλέποντες δὲ οἱ στρατιῶται, οἱ ὅποιοι τὸν ἐφύλαττον, τὴν ἀκούραστον ὑπηρεσίαν τοῦ θεοῦ Πατρὸς καὶ στοχαζόμενοι ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν τοιοιουτρόπως νὰ συλλάβωσι τὸν κατάδικον, τί κάμνουν; Εὗρον ἄλλην κρυφὴν θύραν, ἡ ὅποια ἐπῆγαιεν εἰς τὴν ἄφοδον καὶ ἔβαλον ἐκεῖ στρατιώτας νὰ καιροφυλακτοῦν, ὅταν δὲ ὁ ποιμὴν ἔβγαλε κατὰ τὴν συνήθειαν τὸ πρόβατον τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Βῆμα καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν ἄφοδον, εἰσῆλθον ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν ἐκεῖνοι ὅπου παρεφύλαττον καὶ τὸν ἄρπαξαν ὡσὰν λύκοι, σπρώχνοντες δὲ αὐτὸν βιαίως τὸν ἐπῆγαν εἰς τὰ βασίλεια.

Ὅταν ὁ Ἅγιος ἀντελήφθη τὴν ἐπιβουλήν, ἐλυπήθη πολὺ καὶ θεῖω ζήλω κινούμενος δὲν ἔχασε καιρὸν, ἀλλὰ παρευθὺς ἐκίνησε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ βασίλεια· μαθόντες δὲ οἱ βασιλεῖς τὸν ἐρχομὸν του καὶ

σκεπτόμενοι ὅτι ἡ παρουσία του θέλει εἶναι πεπληρωμένη ζήλου καὶ θέλει τοὺς ἐλέγξει σκληρά, ἔκλεισαν τὰς θύρας καὶ τὸν ἄφησαν ἔξω. Ὁ θεῖος Ποιμὴν ὁμοῦς δὲν ἐπέστρεψεν ἄπρακτος, ἀλλὰ ἐπετίμησεν ὅλους κοινῶς μὲ κανονικὰ ἐπιτίμια καὶ τοὺς ἀφώρισεν ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἐὰν τυχὸν βλάβωσιν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος κατέφυγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Οἱ δὲ βασιλεῖς μένοντες δεδεμένοι μὲ τὰ ἐπιτίμια τοῦ Πατριάρχου καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀπαλλαγῶν δὲν ἐπαίδευσαν καθόλου τὸν πταίστην, ἀλλ' ἐξετάσαντες αὐτὸν μὲ λόγους μόνον διὰ τὰ χρήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐζήτησαν, τὸν ἠλευθέρωσαν, ὡς ἀνάτιον. Τοιοῦτος ἦτο ὁ θεοφόρος Ταράσιος καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκυβέρνησα τὰ θεῖα, διὰ δὲ τὸ ποιμνιὸν του εὐκόλως ἐκινδύνευε καὶ τὴν ζωὴν του.

Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζεν ἐπακριβῶς τοὺς ἐξωτερικοὺς νόμους, ἔκρινεν ὀρθῶς καὶ τὰς διαφορὰς καὶ κρίσεις, αἱ ὁποῖαι συνέβαινον εἰς τὸ κοινὸν καὶ οὔτε τὸν πτωχὸν ἐλεοῦσεν εἰς τὴν κρίσιν, οὔτε εἰς τὸν πλούσιον ἔκαμνε χάριν, ἀλλὰ ἐφύλαττεν εἰς ὅλους τὴν δικαιοσύνην καὶ δὲν ἔδιδε τόπον εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἠθέλον νὰ ἀδικοῦν τὸν πλησίον. Ὅτι δὲ ἐφύλαττεν ἐπακριβῶς καὶ τοὺς θεῖους Κανόνας θέλει τὸ μαρτυρήσει τὸ ἀκόλουθον. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Γ' ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ υἱὸς τῆς Εἰρήνης, νέος ὢν καὶ ἔχων φρένας νεανικάς, ἐνόμισεν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο εὐλογον εἰς αὐτὸν ἦτο νόμος πολὺ δικαιότερος ἀπὸ τοὺς ἐγγράφους νόμους· ἔχων δὲ συμβοηθὸν τὴν ἐξουσίαν διὰ τὴν παράβασιν τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου, ἐμελέτα νὰ χωρίσῃ τὴν νόμιμον σύζυγόν του καὶ νὰ νυμφευθῇ ἄλλην· καὶ τί κάμνει; Πλέκει ἐν πλάσμα ἀνάξιον τῆς βασιλείας του· ὅτι, δηλαδή, ἡ σύζυγός του ἢ βασίλισσα ἐπεχείρησε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, προσεπάθησε δὲ νὰ τὸ ἀποδείξῃ καὶ νὰ καταπέισῃ ὅλους νὰ τὸ πιστεύσωσι. Διότι ἐνόμιζεν, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως.

Ἄλλ' ὁμοῦς κανεὶς δὲν ἐπίστευσεν εἰς τοῦτο, εἰμὴ μόνον ὅστις ἠθέλε νὰ κολακεύῃ τὸν βασιλέα διὰ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ δόξαν. Εἰς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους ἄρχοντας τῆς Γερουσίας ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν βασιλέα εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ διηγήθη λεπτομερῶς εἰς αὐτὸν ὅταν τὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐπλασεν ὁ βασιλεὺς ἐναντίον τῆς συζύγου του, βεβαιῶνων δὲ αὐτὸ ὡς ἀληθινόν, τὸν ἐβίαζε νὰ τοῦ δώσῃ ἄδειαν νὰ λάβῃ δευτέραν σύζυγον. Ὁ δὲ θεῖος Ταράσιος, ἀναστενάζων ἐκ βίας ψυχῆς, εἶπε πρὸς αὐτόν· «Ἐὰν ὁ βασιλεὺς, καθὼς λέγεις, διελογίσθῃ νὰ χωρίσῃ τὴν νόμιμον σύζυγόν του καὶ νὰ λάβῃ ἄλλην, δὲν γνωρίζω κατὰ ποῖον τρόπον μέλλει νὰ ὑποφέρῃ τὸ κοινὸν ὄνειδος τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ λάβῃ ἀπὸ τὰ ἔθνη. Ἡ, πῶς ἔχει νὰ βιάσῃ τοὺς ὑπηκόους του νὰ φυλάττουν σωφροσύνην, ἢ νὰ τιμωρήσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν πορνείαν καὶ τὴν μοιχείαν, ἐὰν αὐτὸς κρατηθῇ ἀπὸ τὰς αἰσχρὰς παρανο-

μίας; Ἄλλὰ καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν, ὅτι εἶναι ἀληθινὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προβάλλει ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν σύζυγόν του, καὶ πάλιν ἔπρεπε νὰ μὴ ζητῆ διαζύγιον, ἐπειδὴ ὁ Κύριός μας λέγει εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον· «Ὅς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτὸς λόγου πορνείας ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι» (Ματθ. ε' 32). Αὐτὸ ὁμοίως, τὸ ὁποῖον λέγει, εἶναι πρόφασις φανερὰ διὰ νὰ ἀθετησῇ τὸν τίμιον γάμον καὶ νὰ συμπλεχθῇ μετὰ τὴν αἰσχροτήτα τῆς μοιχείας· ὅθεν, ἄκουσον τὴν ἀπόφασίν μου καὶ φανέρωσον αὐτὴν εἰς ἐκείνον ὅπου σὲ ἔστειλε· καλύτερα προκρίνω δεινὰ βάσανα καὶ θάνατον, παρὰ νὰ συγκατανεύσω εἰς ταύτην τὴν παρανομίαν καὶ ἅς τὸ ἀκούσῃ καὶ ὁ βασιλεὺς, ὅτι δὲν θέλω καταπεισθῆ κατ' οὐδένα τρόπον εἰς ταύτην τὴν ἀπίθανον κατηγορίαν».

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀπεσταλμένος ἐπῆγε καὶ τὰ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν βασιλέα, ἐκεῖνος δὲ ἔστειλε παρευθὺς καὶ ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην, νομίζων ὅτι, ὅταν ἔλθῃ αὐτοπροσώπως, θέλει ὑπακούσει εἰς τὴν ἐξουσίαν. Ὁ μέγας Ταράσιος ὁμοίως ἐλθὼν εἰς τὸν βασιλέα, τοῦ εἶπε πολλὰς σωτηριώδεις νοουθεσίας, διὰ νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν τὴν παρανομίαν· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν κατεπέσθη καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀδιαντροπίαν· «Ἐπειδὴ ἐγὼ ἔχω ἀγάπην εἰς τὴν Ἀγιωσύνην σου ὡς εἰς πατέρα, ἀνέφερα καὶ πρωτότερα πρὸς σὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς ἐμὲ καὶ τώρα πάλιν θέλω νὰ σοῦ τὸ φανερώσω καθαρώτερα μετὰ τὸ ἴδιόν μου στόμα· ἡ σύζυγος, ἡ ὁποία μοῦ ἐδόθη ἀπὸ τὸν Θεὸν βοηθός, ἐφάνη ἐπίβουλος τῆς βασιλείας μου, ἐπειδὴ δὲ ὁ νόμος προστάζει νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτὴν, δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντιταχθῇ· διότι τὰ αἷτια εἶναι φανερὰ καὶ ἡ θάνατον πρέπει νὰ λάβῃ, ἢ, τὸ φιλανθρωπότερον, νὰ διέλθῃ ὅλην τὴν ζωὴν τῆς μετ' ἐπιτίμια· ἐπειδὴ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἠθέλησε νὰ κάμῃ, δὲν ἔμελλε νὰ γίνῃ εἰς ποταπὸν τινα ἄνθρωπον, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ τὸν γνήσιον ἄνδρα τῆς καὶ βασιλέα πιστότατον καὶ φοβερὸν εἰς τὰ ἔθνη, τὸ τοιοῦτον δὲ κακὸν ἤθελεν ἀναστατώσει ὅλην τὴν οἰκουμένην. Τί ἄλλο λοιπὸν κακὸν φρικτότερον καὶ πλέον ἐπικίνδυνον ἀπὸ αὐτὸ ἠθέλες νὰ πράξῃ, ἀφοῦ μετὰ αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμε δὲν ἔχει τί νὰ ἀπολογηθῇ; Εἶναι δὲ καιρὸς νὰ σοῦ δεῖξω καὶ τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευασμένον διὰ νὰ μοῦ δώσῃ, ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τούτου καὶ ἡ Πατρὸσύνη σου καὶ χωρὶς ἀναβολῆν καιροῦ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ὑποκλίνη εἰς τὰ Κανονικὰ ἐπιτίμια καὶ νὰ προκρίνῃ τὴν ἡσυχαστικὴν ζωὴν, ἐὰν θέλῃ νὰ παραμείνῃ μετὰ τῶν ζώντων· διότι τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσει δι' ἐμέ, εὕρισκεται ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν ἔχω πλέον σύζυγόν μου». Ταῦτα λέγων, ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς ὑπηρέτας του καὶ ἔφερον ἔμπροσθεν τοῦ Πατριάρχου δοχεῖα ὑάλινα περιέχοντα τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖον, ὡς ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς, ἠθέλε νὰ τοῦ δώσῃ ἡ βασίλισσα, διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ, ἢ διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ μέγας Ποιμὴν εἶπε· «Μὴ παρακαλῶ, βασιλεῦ,

μη θέλης νά κινηθῆς ἐναντίον τοῦ θείου Νόμου καί νά παραβῆς ἐκεῖ-
να ὅπου προστάζει· διότι σημεῖον τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ νά κάμνη ὀ-
λα μὲ καθαρὰν συνείδησιν καί νά μὴ συλλογίζεται οὐδὲν ἐναντίον
τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τὸν στέφανον τῆς βασιλείας· ἐπειδὴ πᾶς
τις γνωρίζει, ὅτι ἐμεσολάβησε ψεῦδος εἰς αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγονται ἐ-
ναντίον τῆς βασιλείας· διότι ποῖος δύναται νά συγκριθῆ μετὰ τὴν βα-
σιλείαν σου εἰς τὴν ὠραιότητα, εἰς τρόπον ὥστε νά δελεασθῆ ἢ γυνὴ
ἀπὸ τὸ κάλλος ἐκείνου καί νά μεταστρέψῃ εἰς αὐτὸν τὴν θερμὴν καί
γνησίαν ἀγάπην τὴν ὁποῖαν ἔχει πρὸς σέ; Ποῖος ἔχει μεγαλύτερα
ἀξιώματα ἀπὸ τὴν βασιλείαν σου, ὥστε νά πλανηθῆ αὐτὴ καί νά προ-
τιμῆσθαι ἐκεῖνον καλύτερα ἀπὸ τὴν μεγαλειότητά σου; Ποῖος εὐδοκίμη-
σεν εἰς τοὺς πολέμους περισσότερον καί ὑπερέβη τὴν ἰδικὴν σου ἀνδρεί-
αν, εἰς τρόπον ὥστε νά ἀγαπηθῆ περισσότερον ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἰδι-
κὴν σου βασιλικὴν κυριότητα; Δὲν εἶναι κανένα ἀπ' αὐτά. Ἄλλὰ εἶναι
πρόφασις καὶ ἐφεύρημα διὰ πᾶσαν κακίαν, τὰ ὁποῖα κηλιδώνουν τὸ
σκῆπτρον τῆς βασιλείας σου καὶ ζητοῦν νά σὲ κάμουν περιγέλων εἰς τὰ
ἔθνη καὶ ἀξιολύπητον εἰς τοὺς λαοὺς. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς δὲν ἀποτολμῶ-
μεν νά διαλύσωμεν τοὺς νομίμους δεσμοὺς τοῦ βασιλικοῦ γάμου, διότι
φοβούμεθα τὴν ἀπόφασιν τοῦ Νομοθέτου Θεοῦ· οὐδὲ ἠμποροῦμεν νά
πιστεύσωμεν τὰς κατηγορίας, αἱ ὁποῖαι λέγονται ἐναντίον τῆς συζύ-
γου σου, ἐπειδὴ γνωρίζομεν τὸ πορνικὸν γύναιον, πρὸς τὸ ὁποῖον μὲ
τὴν πολυκαιρίαν τὸ πάθος ἐρριζώθη. Ἀκόμη καὶ τοῦτο φανερώνω
εἰς τὴν ὑπέρτιμον βασιλείαν σου ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, ὅτι δὲν θέλο-
μεν ἐπιτρέψαι πλέον νά εισέλθῃς εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ νά με-
ταλάβῃς τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, διὰ νά μὴν ἀκούσωμεν τὴν κατάραν
ἐκείνην τὴν ὁποῖαν λέγει ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς Ἱερωμένους· «πατεῖν τὴν
αὐλήν μου οὐ προσθήσεσθε» (Ἠσ. α' 12—13).

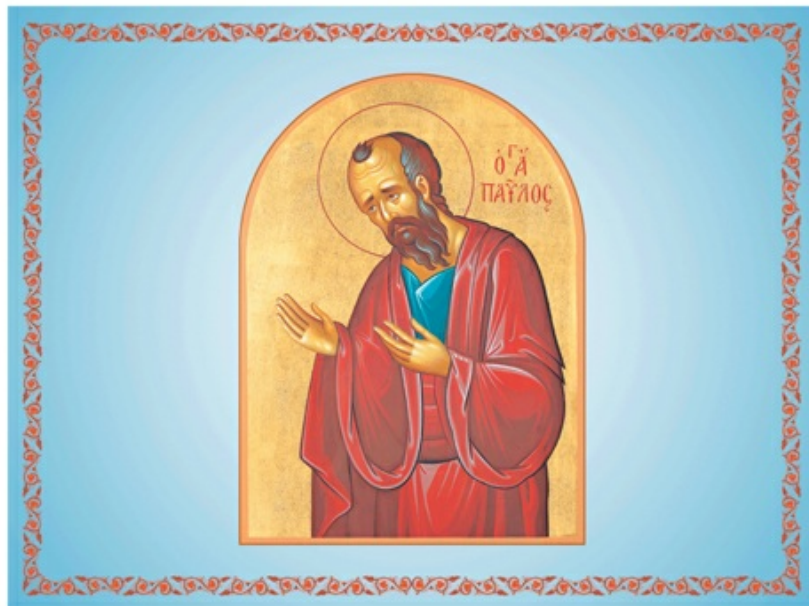
Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἠναψεν ὄλος ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ ἐ-
πρόσταξε νά ἔβγῃ ἔξω ὁ Πατριάρχης. Οὕτως ἀνεχώρησεν ὁ Ἅγιος
νικητῆς χωρὶς πληγὰς καὶ Μάρτυς στεφανηφόρος. Καὶ παρευθὺς ὁ βα-
σιλεὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὰ βασιλεία τὴν νόμιμον σύζυγόν του, ἐξήτει δὲ
Ἱερέα διὰ νά τελέσῃ τὸν παράνομον ἐκεῖνον γάμον. Τὰ ἀκόλουθα σι-
ωπῶ, ὡς ἀνωφελῆ (!) τοῦτο δὲ μόνον εἶναι ἀνάγκη νά εἶπω, ὅτι ὁ βα-
σιλεὺς, ἀπὸ τότε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὑπέβαλε τὸν Ἅγιον εἰς πολλοὺς πει-
ρασμοὺς, διορίσας φύλακας αὐτοῦ μὲ ὀνόματα συγκέλλων, ὥστε νά μὴν
ἔχῃ κανεὶς ἄδειαν νά ἐπισκεφθῆ τὸν Πατριάρχην, χωρὶς νά περάσῃ
πρῶτον ἀπὸ αὐτοῦ, νά συνδιαλέγεται δὲ ἐπὶ ὅσων μόνον ἠθελον φα-
νῆ εὐλόγα εἰς αὐτούς. Ἀφήνω τὴν σκληρότητα τὴν ὁποῖαν ἐδείκνυεν
ὁ βασιλεὺς κατ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἦσαν πλησίον τοῦ Πατριάρχου καὶ
τὸν ἐθεράπευον, τιμωρῶν καὶ ἐξορίζων αὐτοὺς ἀδίκως καὶ παραλόγως,

διότι ἐνόμιζεν ὅτι μὲ αὐτὰ θέλει τοῦ προξενήσει λύπην. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος τὰ ἐδέχετο ὅλα μὲ μεγάλην μακροθυμίαν καὶ καρτεροψυχίαν, ὡς συμφέροντα, ὧν ὠπλισμένος μὲ τὸν ἀδαμάντινον λογισμόν τοῦ Ἰωβ. Οὐδέποτε δὲ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ λόγος μικροψυχος, ἀλλὰ εἰς ὅλα τὰ συμβαίνοντα εἶχε φρόνημα ὑψηλὸν καὶ ἀμέτοχον ἀπὸ κάθε κακίας. Καὶ ταῦτα μὲν συνέβαινον ἕως οὗ ἐβασίλευεν ὁ Κωνσταντῖνος Γ', τούτου δὲ ἐκθρονισθέντος κατὰ τὸ ἔτος ψςζ' (797) ἔμεινεν ὁ Ἅγιος ἐλεύθερος. Μετὰ πέντε ἔτη ἀπέθανε καὶ ἡ Εἰρήνη, ἐβασίλευσε δὲ ὁ ἀπὸ Γενικῶν Νικηφόρος Α' ἐν ἔτει ωβ' (802), ὅστις πολὺ ἐσέβητο τὸν Πατριάρχην. Ἐλευθερωθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς καὶ μείνας ἀτάραχος ἠγωνίζετο καὶ πάλιν εἰς τὰς συνηθισμένας του ἀρετάς, μὴ παύων καθ' ἐκάστην ἀπὸ τοῦ νὰ ποιμαίνη θεαρέστως τὸ ποιμνίον του, στερεῶνων αὐτοὺς εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ διδάσκων νὰ φυλάττουν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀπέχουν ἀπὸ κάθε κακίας.

Ἄφου λοιπὸν ἐκυβέρνησεν ὁ Ἅγιος μετὰ τοιοῦτου ζήλου τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ εἴκοσι καὶ δύο χρόνους, ἠσθένησε καὶ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ δεινὴν ἀσθένειαν, φλεγόμενος ὁμοῦ ἀπὸ τὸν διάπυρον ἔρωτα τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐφρόντιζε παντελῶς διὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ἀκουμβῶν τὰ στήθη του εἰς ἓν ξύλινον τετράποδον, τὸ ὁποῖον εἶχε τοποθετημένον ἔμπρὸς ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, ἐτέλει μετὰ θερμῆς τὴν θεῖαν Λειτουργίαν, δὲν ἔπαυε δὲ καθ' ἐκάστην ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκτελῇ, μὲ μεγάλην εὐλάβειαν, τὰ θεῖα Μυστήρια· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀσθένειά του ἐχειροτέρευσεν, ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι καὶ τότε ἐγένετο ἓν θαῦμα παράδοξον καὶ φοβερὸν ἦλθεν εἰς ἔκστασιν ὁ Ἅγιος καὶ ἐδείκνυε, ὅτι εἶχε πόλεμον μὲ τοὺς ἀοράτους ἐχθροὺς ἡμῶν, ἠναντιώνετο δὲ σφοδρῶς διὰ λόγων εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπρόβαλλον ἐκεῖνοι, ψευδῶς κατηγοροῦντες αὐτόν, λέγων πρὸς αὐτοὺς ὅτι δὲν ἔχουν καμμίαν αἰτίαν εὐλογον νὰ τὸν ἐγκαλοῦν, διότι ἡ συνείδησίς του δὲν τὸν τύπτει διὰ κανὲν ἔγκλημα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ λέγουν· κατὰ ἀλήθειαν ἦτο νὰ θαυμάσῃ κανεὶς, πῶς ἐφύλαξεν ὁ μακάριος καθαρὰν κατὰ πάντα τὴν συνείδησίν του, ὥστε νὰ μὴ ἠμπορέσουν οἱ φθονεροὶ ἐκεῖνοι ἐχθροὶ νὰ τὸν ἀποδείξουν πταίστην οὔτε εἰς τὸ παραμικρὸν πταίσισμον. Ὄταν δὲ τὸ ὄργανον τῆς γλώσσης ἀπέκαμεν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀπαντᾷ μὲ λόγια, τοὺς ἀπῆντα μὲ τὰ χεῖλη, μὲ τὴν χεῖρα καὶ μὲ τὸ νεῦμα του καὶ ἐπιτιμῶν αὐτοὺς αὐστηρότατα τοὺς ἀπεδίωκε μὲ ὀργὴν· καὶ τότε ἐφάνη μὲ πολλὴν πραότητα καὶ μὲ βλέμμα ἡσυχον καὶ ἀτάραχον, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔψαλλον τὸν Ἑσπερινὸν Ὑμνον καὶ ἔλεγον τό· «Κλίνον, Κύριε, τὸ οὖς σου καὶ ἐπάκουσόν μου...» (Ψαλμ. πε' 1), ἐξεδύθη ἡ μακαρία του ψυχὴ τοῦτο τὸ δερμάτινον ἔνδυμα καὶ ἀνέβη φωτεινὴ εἰς τὰς οὐρανίους μονάς.

Ὄταν ἠκούσθη ὁ θάνατος τοῦ Ἁγίου, ὅλη ἡ Πόλις ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα καὶ ὠδύρετο διὰ τὴν ὀρφανίαν τοῦ προστάτου καὶ εὐερ-

γέτου της· ὁ δὲ πιστότατος βασιλεὺς Νικηφόρος, πίπτων ἐπάνω εἰς τὸ στήθος τοῦ αἰοιδίμου νεκροῦ καὶ σκεπάζων αὐτὸν μὲ τὸν βασιλικὸν μανδύαν ἔκαμνε τὴν ἐπιτάφιον θρηνηδίαν, καλῶν αὐτὸν Πατέρα, Ἀρχιερέα, Λύχνον τῆς βασιλείας ἀκοίμητον, θεῖον Διδάσκαλον τῆς πολιτείας καὶ ὁδηγὸν εἰς τὰ ψυχοσωτήρια, τείχος ἀπροσμάχητον εἰς τὰ στρατεύματα, διώκτην τῶν ἐχθρῶν ἰσχυρότατον διὰ τῆς πρὸς Θεὸν δεήσεως αὐτοῦ καὶ ἄλλα πολλά, διότι στοχαζόμενος ζημίαν οἰκουμένην τὸν θάνατον τοῦ Ποιμένου, τί δὲν ἔλεγε καὶ τί δὲν ἔκαμνεν! Οἱ δὲ ἐξουσιασταὶ καὶ μεγιστᾶνες τοῦ βασιλέως, ἀναστενάζοντες ἐκ βαθέων ψυχῆς καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομείνουν τὸν χωρισμὸν του, νομίζοντες αὐτὸν στέρησιν πολλῶν ἀγαθῶν, περιεκύκλωνον τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον καὶ τὸ κατέβρεχον μὲ κατάπικρα δάκρυα. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς καὶ ὅλοι οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ ἐθρήνουν μὲ κλαυθμοὺς καὶ ὄδυρμούς πολλοὺς τὸν ἀκαταμάχητον προστάτην τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ψυχοφέλεστατον πλουτιστὴν των, τὸν φυτουργὸν καὶ γεωργὸν πάσης ἀρετῆς, τὸν φυλάξαντα ἀμόλυντον τὴν Ἱερουργίαν, τὸν καθάρισαντα κάθε μίσημα αἰρέσεως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἀπροσωπόληπτον Ἱεράρχην, τὸν ἀποδείξαντα ἐλικατάρατον τὸ ἀργύριον τῆς σιμωνίας, τὸν διάδοχον εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν Ἀποστόλων, τὸν σύνθρονον καὶ σύντροφον τῶν Πατριαρχῶν καὶ Πατέρων, τὸν ὁμόφρονα τῶν Ἁγίων Συνόδων, τὸν γινόμενον τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σῶση, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον (Α΄ Κορ. θ' 22).

Ἄλλα καὶ ὁ εὐλαβέστατος χορὸς τῶν Μοναχῶν ἔκλαιον τὸν ἔμπειρον ὀδηγὸν τῶν καὶ ἄκρον διδάσκαλον τῆς ἐγκρατείας καὶ ψάλλοντες μετὰ δακρῶν τοὺς ὕμνους προέπεμπον τὸν Πατέρα εἰς τοὺς Πατέρας τοὺς ἐν ἀσκήσει προλάμπαντας· οἱ πτωχοὶ ἔκλαιον τὸν δοτήρα· οἱ τυφλοὶ τὸν ὀφθαλμόν· οἱ χωλοὶ τὴν βακτηρίαν· οἱ ξένοι τὸν ξενοδόχον· αἱ χῆραι τὸν προστάτην· οἱ ὄρφανοὶ τὸν βοηθόν· ἔτρεχον δὲ δόλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, παιδιά καὶ κοράσια, νέοι καὶ γέροντες, ὡσὰν ποταμὸς διὰ νὰ πλησιάσουν εἰς τὸ ἅγιον λείψανον καὶ νὰ ἀπολαύσουν εὐλαβῶς τὴν ἱερὰν ἐκείνην θεωρίαν. Ἐὰν δὲ ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκρατοῦσε μὲ στυβαρὰν στρατιωτικὴν χεῖρα τὴν ὁρμὴν τοῦ πλήθους, ἤθελον κινδυνεύσει εἰς θάνατον πολλοί, σπρώχνοντες καὶ σπρωχνόμενοι καὶ συνεριζόμενοι μεταξύ τῶν ποῖος νὰ προλάβῃ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ποθούμενον. Εἰς τὰς κε' (25) λοιπὸν τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς τοῦ ἔτους ὡς' (806) ἐνεταφιάσθη ἐντίμως καὶ εὐλαβῶς τὸ ἔνδοξον λείψανον τοῦ Ἁγίου εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον ὠκοδόμησε, καθῶς εἶπομεν ἄνωτέρω (1). Εἶναι δὲ καιρὸς νὰ διηγηθῶμεν καὶ ὀλίγα θαύματα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐγίναν εἰς τὸν τάφον τοῦ θεοῦ Πατρὸς.

1) Ἐκεῖ παρέμεινεν τὸ ἱερὸν τοῦτο λείψανον μέχρι τοῦ ἔτους 1018, ὅτε ἐκλάπη ὑπὸ Βενετῶν καὶ ἀπεκομίσθη εἰς Βενετίαν.

Γυναίκες τινές, αἱ ὁποῖαι ἔπασχον ἀπὸ πάθος πολυχρόνιον τῆς αἱμορραγίας καὶ ἐξώδευσαν ὅλην τὴν περιουσίαν των εἰς τοὺς ἰατροὺς καὶ καμμίαν θεραπείαν δὲν εὗρον, προσέτρεξαν μετὰ πίστεως εἰς τὸν Ἅγιον· ἀλλ' ἐπειδὴ, κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀοιδίμου Πατρός, δὲν ἦτο συγκεχωρημένον νὰ ἔμβουν γυναῖκες εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐνεδύθησαν ἀνδρικήν στολὴν καὶ ὑποκρινόμεναι ὅτι εἶναι εὐνοῦχοι ἔλαβον τὴν ἀδειαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ Μοναστήριον· προσπίπτουσαι δὲ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, ἐχρίσθησαν μὲ τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας, ἡ ὁποῖα ἔκαιεν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του καὶ, ὦ τοῦ θαύματος! ἔλαβον τὴν θεραπείαν παρευθὺς καὶ ἐπέστρεψαν ὑγιεῖς εἰς τὰς κατοικίας των δοξάζουσαι τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστοῦσαι τὸν Ἅγιον.

Ἄλλος, ὅστις ἐτυφλώθη ἀπὸ τὸν ἓνα ὀφθαλμόν, προσπίπτων εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου καὶ χρίων τὸν ὀφθαλμόν του μὲ τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας ἐκείνης, ἔλαβεν εἰς ὀλίγον καιρὸν τὸ φῶς του καὶ ἔβλεπε καθαρὰ καὶ μὲ ἐκείνον τὸν ὀφθαλμόν. Καὶ ἄλλου τινὸς ἡ χεὶρ, ἡ ὁποῖα ἔτρεμεν ἀκαταπαύστως πολὺν καιρὸν, μὲ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Ἁγίου καὶ μὲ τὴν χρίσιν τοῦ θαυματουργοῦ ἐλαίου τῆς κανδήλας τοῦ τάφου του ἔπαυσεν ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ ἀποκατεστάθη ὑγιής ὡς καὶ ἡ ἄλλη. Καὶ ἄλλους πολλοὺς δαιμονισμένους ἰάτρευσε ὁ θεὸς Ταράσιος, διώκων τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ λυτρῶνων αὐτοὺς ἀπὸ τὴν βίασανον. Καὶ ἄλλοι πάλιν, οἵτινες ἐτρόμαξαν ἀπὸ φαντάσματα διαβολικὰ καὶ ἔγιναν ἀλαοὶ καὶ κωφοί, προστρέχοντες εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου καὶ χριόμενοι μὲ τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας ἐκείνης, ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὰς διαβολικὰς φαντασίας καὶ ἐλάλουν πάλιν καὶ ἤκουον ὡς καὶ πρότερον. Ἄλλος, ὅστις ἔπασχεν ἀπὸ ἀνυποφόρους πόνους εἰς τὰ αὐτιά, ἀλείφων αὐτὰ μὲ τὸ πανωφελὲς ἐκεῖνο ἔλαιον τῆς κανδήλας καὶ ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, ἐλυτρώθη ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ ἔλαβε τὴν ὑγείαν του.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τοὺς αἰρετικούς ἐδειξε θερμῶς καὶ μετὰ θάνατον τὸν θεῖον ζῆλον, τὸν ὁποῖον εἶχε κατ' αὐτῶν, διότι, ὅταν ἐβασίλευεν ὁ Λέων Ε' ὁ Ἀρμένιος, ὅστις ἐπροστάτευε τὴν αἵρεσιν τῶν Εἰκονομάχων, εἶδεν εἰς ὄραμα, καθὼς αὐτὸς τὸ ἐφανέρωσε μὲ τὸ στόμα του ἔτι ζῶν, ὅτι παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν ὁ μέγας Ταράσιος μὲ ὄργην αὐστηρὰν καὶ ἐπρόσταξε κάποιον Μιχαὴλ τὸ ὄνομα νὰ τὸν φονεύσῃ μὲ τὸ ξίφος καὶ ὅτι ὁ Μιχαὴλ ὑπακούσας εἰς τὴν προσταγὴν του ἐφόνευσε οὕτω τὸν Λέοντα· καὶ οὕτως ἔγινεν. Διότι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ ἐφρονεύθη ὁ Λέων ὁ Ἀρμένιος ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ τὸν Τραυλὸν μέσα εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, καθὼς τοῦ τὸ προεῖπεν ὁ μακάριος Ταράσιος. Οὐ ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, διαφύλαξον τὴν Ἐκκλησίαν σου ἀνεπηρέαστον ἐκ πάσης αἰρέσεως, ἵνα δοξάζῃ Σου τὸ Πανάγιον ὄνομα σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.